

fantastisk at være i et demokrati, et folkestyre, hvor så mange vil gøre så meget godt. Jeg har jo ikke hørt andet end alt det gode, man vil gøre. Det synes jeg er imponerende, det må jeg sige. Fred og ro og fordragelighed, jamen, jamen, jamen det er jo helt utroligt.

Det er lige så utroligt som den velfærdsaftale, som vi – 158 mandater i Folketinget – jo indgik her i juni måned om temaer, som i deres indre altid vil give anledning til uenighed og splid i almindelighed, men i virkeligheden er aftalen baseret på, at man skaffer en platform for fremtidens velfærd i Danmark. Uanset om det er en socialdemokratisk ledet regering, liberal-borgerlig regering, eller hvad det måtte være, ja, så er man sikret en platform, man kan føre politik på. Sagt sådan lidt aktuelt i forhold til gårsdagens begivenheder i Reykjavík i Island har man i virkeligheden etableret en grønsvær af høj karat til at spille fodbold på, uanset hvem der spiller. Jeg må sige, at jeg stadig er lidt betaget af, at det overhovedet er muligt, og det er selvfølgelig en cadeau til alle dem, der deltog.

Kl. 17.35

Der var så også nogle, der ikke deltog. Det har jeg egentlig også stor forståelse for. Jeg har aldrig brudt mig om lande, hvor der ikke var en opposition, det må jeg sige. Jeg tror, man får det bedste frem i regeringer ved, at der er en opposition. Og jeg synes, vi har en god opposition, det må jeg sige. Jeg synes ikke, der er noget, der skal laves om på.

Selv der, hvor man har noget af det bredeste overhovedet, er der plads til nogle, der alligevel kan bide os lidt i haserne. Der er plads til hr. Villy Søvndal – med et smil på læben – der fortæller om, hvor forfærdeligt det er i Danmark: Uanset hvad der sker, så har det aldrig været værre. Og der er plads til Enhedslisten, som med en vis revolutionær ballast er i stand til at have en indgangsvinkel og alligevel få nogle udsagn, der ender, synes jeg, i nogle sådan rimelig humanistiske synspunkter, som vel på delområder godt kan forene i hvert fald ... mit problem er, at jeg er gennemført humanist, og det giver en vis sværhedsgrad. Men jeg vil sige, at der skal altså være en opposition.

Det gælder så også debatten i dag. Jeg synes egentlig, det har været en rimelig afdæmpet førstebehandling indtil nu. Ja ja, se, hr. Jens Peter Vernersen er allerede klar. Nu bestemmer jeg jo ikke, om han skal have ordet, det er jo formanden – og tak for det. Men det er egentlig, synes jeg, meget, meget hjælpsomt. Så egentlig har vi

startet, synes jeg, det nye folketingsår med den førstebehandling, der så ligger, før året egentlig starter, på en ganske fornuftig måde.

Men der er noget, der måske afskærer nogle i partimæssig henseende. Når man siger, at alle vil noget godt, så er det jo sådan, at det er på forskellige baner og i forskellige stræk. Og hvorfor gør man ikke det hele? Der må jeg jo sige, at det, der er regeringens dilemma, er, at vi som udgangspunkt har et ønske om at være ansvarlige. Altså, hvordan sikrer vi, at de goder, vi har, og de goder, vi gerne vil tildele os alle sammen i fremtiden, også bliver vedvarende? Altså, at vi ikke har situationer, hvor man træffer beslutninger her og nu, som rent faktisk giver en kortvarig glæde, fordi vi ikke har et grundlag i Danmark for over tid at fastholde et velfærdssystem på nogle niveauer, som vi så måske har vænnet os til på kort sigt?

Den ansvarlighed er jo så det, der måske afskærer nogle fra at være med i aftaler, fordi man mener, at der skal være sådan et lidt revolutionært tilsnit. Det er den idé med, at man nok kan gøre det godt for nogle, men så er der andre, der skal have det mindre godt, i stedet for den tankegang, at ønsket egentlig til stadighed er at gøre det bedre for alle grupper i samfundet step by step. Det kan godt være, det tager lidt længere tid, til gengæld er det en vedvarende og stabil proces.

Sådan er det jo også, når vi tager det om kommunaftalerne, som jo har optaget en del af taletiden, og siger: Hvad er det egentlig, der foregår? *Har* vi skåret ned? Jeg vil sige, at det bliver så en del af øvelsen for dem, der gerne vil være med i en finanslovaftale at forholde sig til: Jamen er det så niveauet for 2001, man går ud fra og siger, at der lægger man noget ovenpå? For det må det vel være, hvis det skal have mening, at man skal tilbage til det, det var, det høje niveau. Eller hvad? Eller er det blot, at når man har skåret ned, så vil man fylde lidt op igen på den nedskæring, der har været?

Det må man jo finde ud af, for man må jo have et fælles udgangspunkt for at kunne sige: Hvad er det, vi bygger oven på fundamentet? Jeg vil blot sige, at det fundament, der ligger her i finanslovsforslaget, når det gælder serviceområderne, er jo altså et løft på 31 mia. kr. i faste priser i forhold til det, der var gældende i 2001. Jeg synes, det kræver nogen dristighed at mene, at det, at man giver flere penge, ikke betyder mere velfærd. Det må jeg sige.